

# הַבְּנֵת הַאֲגָרוֹף הַקְּמוּץ

מאוקראינית: אלכס אוורבוך

ואסיל הולבורודקו הוא משורר וחוקר פולקלור אוקראיני. נולד ב־1945 באנדריאנופיל שבמחוז לווהנסק באוקראינה. עד 1986 נאסר עליו לפרסם בברית המועצות. ספר שיריו הראשון פורסם בארצות הברית ב־1970. עד כה פרסם ארבעה־עשר ספרי שירה ושני ספרי מחקר על הפולקלור האוקראיני. זכה בשורה של פרסים ספרותיים, ביניהם הפרס הלאומי לספרות ע"ש טאראס שבצ'נקו (1994). עקב המלחמה בלוהנסק נאלץ לעזוב את העיר ולעבור לקייב, שם הוא מתגורר עד היום.

## המקוללים מאבן

הַמְקַלְלִים לְהִיּוֹת אֶבֶן  
אֶלֶף שָׁנִים  
בְּתֵם הַקְּלָלָה  
יּוֹצְאִים מֵהָאֶבֶן  
עִם פְּנֵי אֶבֶן  
מִתְיַשְׁבִּים סְבִיב שְׁלַחֲנוֹת אֶבֶן  
בִּידֵי אֶבֶן  
בוֹצְעִים לְחֵם מֵאֶבֶן  
אוֹמְרִים מִלּוֹת אֶבֶן  
בְּשִׁבִיל אֵלֶּה שְׁלֵא מְקַשִּׁיבִים  
לְדַבּוֹרֵם הַמְאֶבֶן  
מְכִינִים מִבְּטוֹן  
שְׁקִי אֶבֶן

## זִקּוֹן

בְּעוֹדוֹ יֶלֶד  
הִצִּיץ בְּחַד הָעֵץ  
הָעֵתִיק  
מִתּוֹךְ סִקְרָנוֹת לְסוּדוֹת  
הָעוֹלָם

עֲכָשׁוּ פְּנֵי הַזִּקּוֹן הֵם  
הָעֵץ הָעֵתִיק  
אֲשֶׁר מֵחַרוּ  
מִצִּיץ יֶלֶד  
וּבְעֵינָיו  
בְּמִקּוֹם סִקְרָנוֹת  
פָּחַד

## זִיכְרוֹן כּוֹאֵב

נוֹצַת צְפוֹר לְבָנָה  
שְׂאֵת שְׂמָה שְׂכָחוּ הָאֲנָשִׁים  
מוֹרִיקָה אֲרָכוֹת עַל קִיר הָעֵינַיִם הַלְבָּן

בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת לְרוּחָה  
הַדְּמָמָה זוֹרְעַת פְּרָחִים  
עִם מְרֵאוֹת-עַל־הַכּוֹתֶרֶת  
הַמְּכַאִיבוֹת לְעֵלְמוֹת הַמְּבִיטוֹת.

\*

לְהַזְדַּקְנוּ, מְשַׁנָּה לְשַׁנָּה לְהוֹסִיף  
לְאֶסֶף הַפְּרָטִי בְּעֵלִית הַגַּג  
עוֹד זוֹג נְעֵלִים מְרֻפְטוֹת,  
לְהַחֲלִיף כְּפוֹת עֵץ שְׁחוֹקוֹת בְּחֻדְשׁוֹת,  
לְשִׁיף אֶת גִּלְגַּל הַבָּאָר,

להעשות רציני,  
לשחק ברצינות  
במשפחה, בחובות, בידידות גברים  
ולא להאמין לחלומות  
שבהם הפכות מדברות כבני אדם.

\*

אני מרגיש שבעיר הזאת מישהו איננו  
על דעת עצמי אתפס את תא הטלפון הציבורי  
ואתחיל לחיג לכל קצות העיר,  
ובכל מקום יענו לי  
ידידי (שהפרעתי להם בקפה הבקר)  
ויבשרו לי שהם בריאים ושלמים  
אבל אני יודע שמישהו איננו  
ואליו אין שום דרך לחיג.  
אציץ בכל כניסות הבנינים, בדירות  
במוסדות צבוריים בתקוה לפגוש את  
מי שאיננו.  
אעוף מעל העיר, ארד אל הרפכת התחתית  
ולא אמצא אותו.  
אלך לקולנוע ולנשף רקודים,  
אלך מתחת לחלונות הבתים הגבוהים,  
אלך לחנות הצעצועים  
ולא אמצא אף אחד בשום מקום.

ורק אז אבין שבעיר הזאת  
אני עצמי איננו.

\*

הוא השתלט על הבנת  
האגרוף הקמוץ  
כשחמשה נהרות כאצבעות  
זרמו אל אותו הים  
ועל פני כף היד שטו הספינות  
ומתוך האגרוף הפתוח  
האצבעות זרמו בכוונים שונים  
וכף היד הפכה למדבר  
אבל את זה הוא ידע כבר